

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Anna Dziergawka (sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie M. S. ,
skazanego z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 marca 2025 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt III KO 79/24,
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Anna Dziergawka

Wiesław Kozielowicz

Paweł Kołodziejcki

UZASADNIENIE

Skazany M.S. pismem z dnia 25 marca 2024 r., wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 maja 2022 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 85/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 30 listopada 2021 r., w sprawie o sygn. akt III K 156/21. W uzasadnieniu wniosku skazany

wskazał na pojawienie się nowego dowodu w postaci świadka R. K. , który winien zostać przesłuchany na okoliczność składania przez R. B. fałszywych zeznań.

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2024 r., w sprawie o sygn. akt III KO 79/24 Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia osobiście sporządzonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania karnego, z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł M. S. , ponownie wskazując, że w sprawie zaistniała konieczność wznowienia postępowania. Skarżący podniósł ponadto, że przed Sądem Rejonowym w Kielcach toczy się postępowanie wobec świadków zeznających w tej sprawie o czyn z art. 233 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Skazany w istocie w złożonym zażaleniu nie przedstawił żadnych argumentów, które wskazywałyby, iż zaskarżone postanowienie jest błędne.

Zgodnie z treścią art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Natomiast § 3 powołanego artykułu stanowi, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W wypadku zatem stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Taki stan rzeczy bez wątpienia wystąpił w przedmiotowej sprawie.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że w przedmiotowej sprawie nie zaistniały okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania określone w art. 540 k.p.k. i następne. Z uzasadnienia wynika, że Sąd Najwyższy odniósł się do wszystkich okoliczności, na które we wniosku o wznowienie postępowania powołał się skazany. Sąd podniósł także, że

przedmiotowy wniosek zawiera powielenie argumentacji podnoszonej we wcześniejszym wniosku o wznowienie postępowania, który spotkał się z odmową przyjęcia, zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2024 r., w sprawie o sygn. akt III KO 91/23.

Zdaniem Sądu Najwyższego okoliczności, na które powołuje się skazany, nie należą do katalogu podstaw wymienionych w rozdziale 56 kodeksu postępowania karnego. Wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić wyłącznie na podstawie ściśle określonych przesłanek, zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k. W przypadku przesłanki wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., zgodnie z treścią art. 541 § 1 k.p.k., konieczne jest odpowiednie udowodnienie faktu popełnienia przestępstwa, poprzez jego ustalenie prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 -11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie.

Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Powyższe oznacza, że w niniejszej sprawie nie zaistniały żadne podstawy do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania, zaś skazany w dalszym ciągu prezentuje jedynie krytyczne stanowisko wobec poczynionych w przedmiotowej sprawie ustaleń, forsując własną ocenę materiału dowodowego.

W świetle powyższych argumentów stwierdzić należy, że wynikający z art. 535 § 3 k.p.k. obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku strony o wznowienie postępowania pod kątem jego ewentualnej oczywistej bezzasadności został zrealizowany przez Sąd Najwyższy w sposób prawidłowy. Powyższe skutkowało, wobec niezasadności środka odwoławczego, wydaniem orzeczenia o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Ewentualne uwagi skazanego w przedmiocie podstaw do wznowienia postępowania z urzędu dotyczą postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 1 lipca 2024 r. w sprawie o sygn akt III Ko 226/24, mocą którego przekazano kolejny wniosek skazanego z dnia 3 czerwca 2024 r. o wznowienie postępowania do Sądu Najwyższego, który nie był jednak przedmiotem sprawy rozpoznawanej pod sygn. akt III KO 79/24, a tym samym nie mogą być skutecznie podnoszone w zażaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[JJ.]

[a.ł.]

Anna Dziergawka

Wiesław Koziół

Paweł Kołodziej